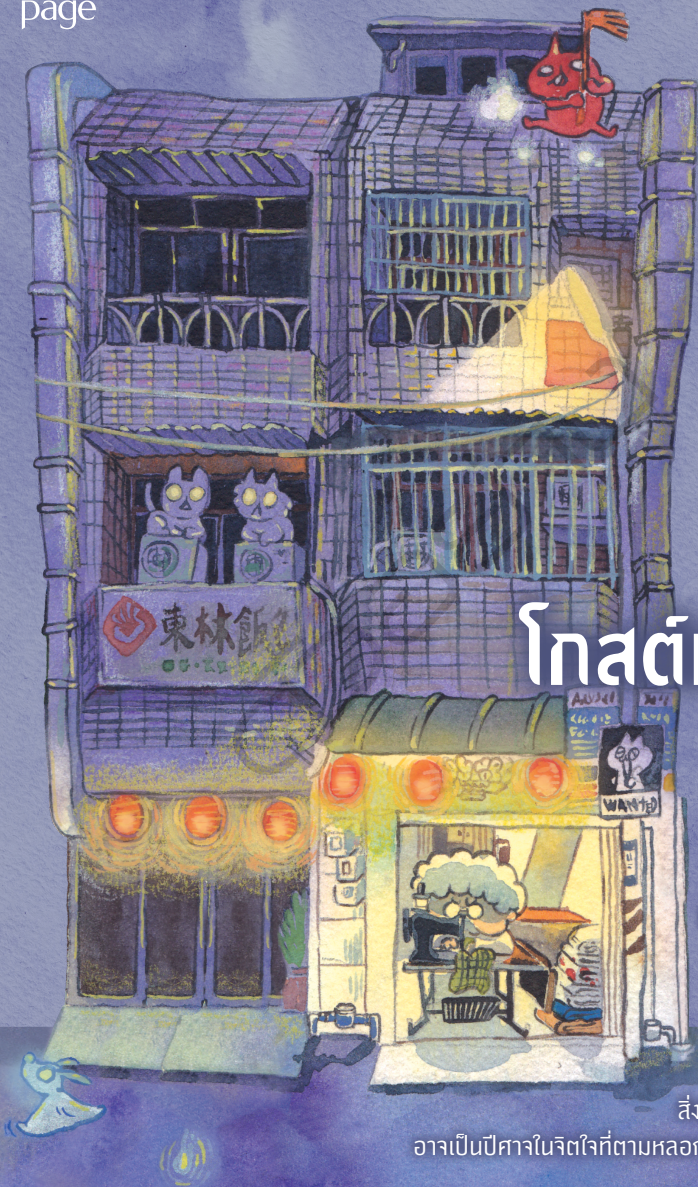

page

鬼地方

โกสตุทาวน์

เงินซื้อหา

เขียน

สวณั ตรียมชาญชุชัย

แปล

สิ่งที่น่ากลัวกว่าผีร้าย

อาจเป็นปีศาจในจิตใจที่ตามหลอกหลอนเราไม่เลิกรา...

page

โกสศทาวน

鬼地方

เงินซื้อหง

เขียน

สวณ เทรียมชาญชชช

แปล

เธอและพี่ๆน้องๆพยายามรวบรวมเงินเพื่อมาซื้อหนังสือแล้วแบ่งกันอ่าน
ในตอนนั้นเมื่อได้ซื้อหนังสือก็ราวกับมีทองคำอยู่ในมือเลยทีเดียว
กลับบ้านไปต้องเขียนชื่อและลงวันที่ไว้บนหน้าแรก
-เงินซื้อหง

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

โกสต์ทาวน์

鬼地方

page

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Page Publishing

Copyright © 2019 by Kevin Chen

Thai copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited

This Thai edition was published in agreement with MirrorFiction Inc., through The Gayhawk Agency.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับที่ก่อกวน ตีลบวิบัติ

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2567

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของข้อมูลอมรินทร์

เงินซื้อห.

โกสต์ทาวน์ / เล่มชื่อห: เขียน; สิริณี เจริญชาญชัย; แปล จาก 鬼地方.- กรุงเทพฯ: เพจ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.
(6), 466 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. สิริณี เจริญชาญชัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว ๘7ก9

DDC 895.65

ISBN 978-616-18-7006-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ สิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วิจิตรพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิวัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาณกุล

บรรณาธิการต้นฉบับ ปรีชา ตาสาโรจน์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิ่น

ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม นพพรชัย เอื้อพิทยากร • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขใจ

พิสูจน์อักษร วรณรวิ, วรณรณ อาสนวิทย์ • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระอ

ฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ ชลิตา ขำเสียงหวาน

แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130 โทรศัพท์ 0-2423-9999

www.naiin.com

ราคา 425 บาท

ผลิตภัณฑ์ผลิตจากวัตถุดิบและการผลิตที่ได้การรับรองมาตรฐานสากลว่า
เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับหลักการพัฒนาที่ยั่งยืน

Made from certified Eco-friendly materials and processes for sustainability.

คำนำสำนักพิมพ์

วันสารทจีนตรงกับวันที่ 15 เดือนเจ็ดของปฏิทินจีน ซึ่งเป็น
ปฏิทินตามจันทรคติ ทำให้มีวันที่ไม่ตรงกันในปฏิทินสากล แต่
ผู้คนจะเริ่มเตรียมตัวกันในช่วงเดือนสิงหาคม เหล่าผู้คนที่
เชื้อสายจีนทั่วโลกต่างลุกขึ้นมาตั้งโต๊ะเซ่นไหว้บรรพบุรุษ เผา
กระดาษเงินกระดาษทอง เหล่าวิญญาณของผู้มีเชื้อสายจีนทั่วโลก
ต่างลุกขึ้นมาเดินทางกลับบ้านเกิด...

“เขา” ก็เช่นกันที่เดินทางกลับบ้านเกิดในวันสารทจีน ปลุกผี
ในตัวเอง เขย่าไหล่ความทรงจำอันแสนสะพรึงกลัวที่ฝังอยู่ใน
ส่วนลึก บังคับทำให้มุ่งตรงสู่สถานที่เล็กๆ แห่งนี้ ที่ที่เขาเรียกมัน
ว่าเมืองผีสิง

คำนำผู้แปล

โกสตร์ทาว์น เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชายหนุ่มคนหนึ่งที่เป็นลูกคนสุดท้องของตระกูลเงิน เต็มโตขึ้นจากสถานที่เล็กๆ อันแสนสงบ แต่สำหรับเขามันคือเมืองผีสิง เขาจึงพยายามดิ้นรนหลีกเลี่ยงไปให้ไกล ท้ายที่สุดก็ต้องกลับมาในสถานที่เล็กๆ แห่งนี้ ซึ่งบังเอิญตรงกับช่วงเวลาสารทจีนพอดี ตามความเชื่อแล้ววันสารทจีนคือวันที่ประตูนรกเปิด เหล่าภูตผีทยอยกันออกมาพร้อมกับบาดแผลและเรื่องน่าอัปยศของตระกูล รวมถึงความลับของเมือง ความหวาดกลัวของยุคสมัย ความแล้งน้ำใจต่างๆ ถูกเปิดเผยทีละเล็กละน้อย

เมื่อแรกเริ่มลงมือแปลหนังสือเล่มนี้ ดิฉันตื่นเต้นระคนหนักใจ เนื่องด้วยผู้เขียนฉลาดใช้ภาษามาก แต่ละคำก็มีนัยแฝงอยู่เสมอ รวมถึงทักษะการใช้พรรณนาโวหารและการเปรียบเทียบต่างๆ และการร้อยเรียงที่ผู้เขียนเลือกใช้วิธีที่ค่อนข้างแปลกใหม่ ซึ่งเหมือนการต่อจิ๊กซอว์ ตัวละครหลักจะผลัดกันเล่าเรื่องผ่านมุมมองของตัวเองเพื่อให้ผู้อ่านค่อยๆ ปะติดปะต่อเรื่องราวจนกลายเป็นภาพใหญ่ทั้งหมด เป็นเทคนิคหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านไม่อาจตัดใจวางหนังสือเล่มนี้ลงได้จนกว่าจะอ่านจบ

เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้ ผู้อ่านทุกท่านจะได้รับสารหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับลักษณะต่างๆ ของมนุษย์ วิถีชนบท ความเชื่อ จารีตประเพณี สังคม ประวัติศาสตร์ การเมือง กลอุบายการค้า การแบ่งแยกและการเหยียดเพศที่ยังคงมีอยู่จริง ในสังคมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และสุดท้ายดิฉันเชื่อว่า เมื่อผู้อ่านได้อ่านหนังสือเล่มนี้จนจบเล่มจะต้องมีคำอุทาน“เฮ้ย!!”ในใจ ไม่ต่ำกว่าสิบรอบเป็นแน่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนจบอาจจะอุทานพร้อมตบเข่าฉาดก็เป็นได้

บ้านอาจจะไม่ใช่เซฟโซนของทุกคน แต่คุณเป็นเซฟโซนให้ใครบางคนได้

สิวิณี เตรียมชาญชูชัย

ตอนที่หนึ่ง

แม่หาย

1

ตึกแถวแห่งแรก

“มาจากไหนเธอ”

นั่นคือคำถามแรกที่ถามเขา ที่ให้อะไรเขาเยอะมาก ทั้งหนังสือเดินทางเยอรมัน บ้านใหม่ โอกาสหนี้ และคำถามสารพัดที่ชอบตั้งคำถามมากมายมาตั้งแต่ต้น บ้านเกิดเป็นอย่างไร มีพี่น้องกี่คน ถูกร้อนบนเกาะร้อนแคไหน บนเกาะมีจักจั่นไหม มีงูหรือเปล่า ต้นไม้หน้าตาเป็นอย่างไร ต้นไม้ชื่ออะไรบ้าง มีแม่น้ำลำคลองไหม ถูดูฝนคือเมื่อไร น้ำท่วมไหม ดินอุดมสมบูรณ์หรือเปล่า ปลุกพืชอะไรบ้าง ทำไมถึงกลับไปงานศพพร้อมกันไม่ได้ ทำไมต้องกลับบ้าน ทำไมไม่กลับบ้าน

คำถามต่าง ๆ พุ่งมากระชากเส้นผมและกริดบาตผิวหนังของเขา ในเมื่อตอบยาก เขาจึงหลีกเลี่ยงด้วยการแต่งเรื่องราวที่เต็มไปด้วยคำโกหก ซึ่งมีทั้งช่องโหว่และความไม่สอดคล้องกันมากมาย อดีตเป็นเหมือนนิยายที่เขียนได้แย่ บทที่หนึ่งในการเขียนนิยายจะเน้นไปที่สิ่งของบนโต๊ะ บนโต๊ะมีปิ่นวางอยู่หนึ่งกระบอก มีดสองเล่ม โต๊ะรีสามเล่ม โดยปิ่นควรจะต้องลั่นไกในบทต่อไป

เสมอ มิดก็ควรต้องตัด ต้องเนียน การเปิดไดอะรีเป็นดังการ
ไขปริศนาเรื่องราวทั้งหลาย แต่นิยายชีวิตของเขาช่างยุ่งเหยิง
ไร้ขั้นตอน เขียนไปเขียนมาก็ลืมหืมทั้งป็น มิด และไดอะรี เพราะ
มัวแต่นึกถึงขยะอื่นๆ ที่ว่างสะเปะสะปะบนโต๊ะ เขาเขียนแต่สิ่งที่
ไม่ได้เกี่ยวข้องกับประเด็นหลักเลย เช่น โปสเตอร์ที่ติดอยู่บน
กำแพง กางเกงขาสั้นสีแดง ใบหน้าที่ถูกคลุมด้วยถุงพลาสติก
ชีวิตคนพังไปแล้ว นิยายก็ผุเน่าไปด้วย ช่องโหว่เป็นร้อยจึงผุด
ออกมา

เขาเป็นคนที่ม่แต่รอยร้าวตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ซึ่งเขาจะ
ยัดเรื่องราวต่างๆ ที่ไม่อยากพูดถึง ยัดความทรงจำอันพร่าเลือน
ที่แสร้งว่าลืมหืมไปแล้วไว้ในรอยร่วนั้น รอยร้าวที่พร้อมแตกตลอดเวลา
แล้วเรื่องราวมากมายก็จะกระเด็นออกมา

เขาควรเล่าเรื่องเหล่านี้อย่างไรดี เขาควรเขียนเรื่องทั้งหมดนี้
อย่างไรละ

ในเมื่อพูดไม่ออกก็เขียนดีกว่า : ผมมาจากสถานที่เล็กๆ
แห่งหนึ่ง

บ้านเกิดเป็นสถานที่เล็กๆ ชื่อว่าหย่งจิ้ง ตั้งอยู่ภาคกลางของ
เกาะไต้หวัน ในช่วงต้นศตวรรษที่ 19 ชาวกวางตุ้งเข้ามาบุกเบิก
และเริ่มสร้างถนนหนทางบนพื้นดินรกร้าง ที่บ้านเกิดมีแหล่งน้ำ
เล็กๆ ซึ่งคนซุกตัวกันเอง น่าจะคล้ายกับที่ที่เรียกว่าคุคลอง หมู่บ้าน
อายุนับร้อยปีเกิดขึ้นในศตวรรษที่ 18 ผู้คนทอดนํ้าจากแม่น้ำจั่วสุ่ย

มาใช้ทำการเกษตร ในช่วงแรกๆ มีความขัดแย้งระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์บ่อยครั้ง รวมทั้งเกิดอคติภัยและอุทกภัยอยู่เสมอ จึงมีการตั้งชื่อสถานที่นี้ว่า “จิ้ง” (หมายถึง สงบสุข) ด้วยความหวังว่าสถานที่แห่งนี้จะสงบสุขตลอดไป

ภูมิประเทศเป็นที่ราบไม่มีภูเขาหรือเนินเขา ทว่าถ้ามองไปทางทิศตะวันออกจะเห็นเทือกเขาเขี้ยวจี่ และถ้ามองไปทางทิศตะวันตกก็จะไม่อาจเห็นหรือไม่อาจได้ยินเสียงแม่น้ำจั่วส่วย แต่ผู้เฒ่าผู้แก่บอกว่า เดินไปเรื่อยๆ ทางทิศตะวันตกจะเจอช่องแคบใต้ห้วย ตาสีตาสาที่อาศัยอยู่แถวนั้นไม่ค่อยได้ออกจากพื้นที่ไม่เคยปีนเขา ไม่เคยเห็นทะเล พื้นดินชุ่มชื้นเต็มไปด้วยน้ำ เรียกได้ว่าอุดมสมบูรณ์ คนที่นี่ปลูกดอกเบญจมาศ ใบพลู และข้าว แม้จะผ่านการบุกเบิกมาหลายศตวรรษแล้ว แต่ที่นี่ก็ยังเป็นพื้นที่ชนบทไม่เปลี่ยนแปลง บ้านเรือนเป็นอาคารเดี่ยวๆ มีบ้านประเภทชั้นเหอเยี่ยน¹ จำนวนหนึ่งถูกยกให้เป็นโบราณสถานแห่งชาติด้วย แต่ก็ไม่มียุคทองเที่ยวมาเยี่ยมชมมากนัก ความเจริญยังคงเข้ามาไม่ถึงที่นี่

ปี ค.ศ. 1970 บริษัทก่อสร้างต่างเมืองเข้ามาที่หมู่บ้านหย่งจิ้ง

¹แบบบ้านสไตล์ฮกเกี้ยน ซึ่งมีลักษณะเป็นอาคารสามหลังเชื่อมต่อกันในลักษณะตัวยูคว่า มีทางเดินเชื่อมต่อกันทั้งสามตึก จะเป็นบ้านชั้นเดียวหรือหลายชั้นก็ได้

และซื้อที่ดินผืนหนึ่งเพื่อก่อสร้างตึกแถวแห่งแรก เป็นตึกแถว
 ลิบคูหาเรียงติดกัน ทุกคูหาสูงสามชั้น นับว่าเป็นปลุมบพแห่งความ
 เจริญของสถานที่เล็กๆ เลยทีเดียว เมื่อเริ่มมีตึกสูงก็หมายความว่า
 สถานที่นั้นกำลังจะหลุดพ้นจากความยากจน ในสมัยนั้นชาวบ้าน
 ส่วนใหญ่ไม่เคยเห็นอาคารสูงเกินสามชั้น การใช้คอนกรีตเสริมเหล็ก
 การปูพื้นด้วยหินขัด และโถส้วมแบบชักโครก ล้วนแต่เป็นการ
 ก่อสร้างที่คนในพื้นที่ไม่เคยเห็นมาก่อน และหนึ่งในตึกแถวนั้นคือ
 สถานที่ที่เขาเติบโตมา คูหาที่หันบจากทางซ้ายก็คือบ้านเก่าของเขา
 ส่วนคูหาที่หก เดิมเป็นบ้านพี่สาวคนโต ปัจจุบันกลายเป็นบ้านร้าง
 คูหาที่เจ็ด เมื่อก่อนเป็นร้านให้เช่าวิดีโอเทป ปัจจุบันด้าเป็น
 ตอตะโกหังคูหา มีป้าย“ขาย”แขวนอยู่ที่ระเบียง มันถูกแขวนไว้
 หลายปีจนกระทั่งตัวอักษรกลายเป็น“ทางออก”² แทน ส่วนเบอร์
 โทรศัพท์ด้านล่างก็กระด้ากระด้างจนแทบอ่านไม่ออก

เขามองป้าย“ทางออก”อย่างเหม่อลอย เขาจำคูกมานาน
 หลายปีและต้องการทางออกจริง ๆ ในวันนี้ที่ได้กลับมาที่นี่ เขา
 รู้ดีว่าใครว่าที่นี่ไม่มีทางเป็นทางออกสำหรับเขา ถ้าเดินตามป้าย
 “ทางออก”นี้ไปเรื่อย ๆ เดินไป เดินไป จะกลับไปยังสมัยที่เขา

² คำว่าขายในภาษาจีนประกอบด้วยตัวอักษรสองตัว 出售 ซึ่งเมื่อ
 ครึ่งบนของอักษร 售 เลื่อนหายไปเหลือแค่ 出 บวกกับอักษรตัวแรกจะกลายเป็น
 คำว่า 出口 ที่แปลว่า ทางออก

ใส่กางเกงขาสั้นสีแดงได้หรือเปล่าละ

พี่สาวคนโตเป็นคนเดียวที่ยังอยู่ที่นี้ อาศัยอยู่ในคูหาที่บ้านเก่า
บ้านเดิมของเขา ไม่ไปไหน

สถานที่เล็กๆ แห่งนี้คือเมืองผีสิงสำหรับเขา

คำว่า“เมืองผีสิง”ในที่นี้หมายถึง เมืองที่รกร้าง เมื่อเทียบกับ
กับมหานครที่มีอารยะ บ้านเกิดของเขานับเป็นสถานที่ไกลปืนเที่ยง
เป็นที่ที่คนไม่รู้จัก ในยุคที่เศรษฐกิจได้หัวนพัฒนาอย่างรวดเร็ว
สถานที่เล็กๆ กลับตามไม่ทันการพัฒนา คนจำนวนมากในหมู่บ้าน
อพยพออกไป เมื่อคนหนุ่มสาวจากบ้านเกิดไปก็ไม่เคยกลับมา
อีกเลย ลืมแม้กระทั่งชื่อของที่นี่ เหลือแต่ผู้เฒ่าผู้แก่ที่จากไปไหน
ไม่ได้ เดิมชื่อสถานที่นี้เป็นเสมือนคำอวยพรให้อยู่อย่างสงบสุข แต่
มันกลับกลายเป็นคำสาป ชื่อที่ตั้งไว้กลายเป็นจริง : “สงบ”

ฤดูร้อนปีนี้อากาศค่อนข้างแห้งแล้ง ถนนช่วงบ่ายร้อนระอุ
ดังเตาเผา ไม่ต้องใช้เตาแก๊สก็ทอดไข่ ต้มข้าวต้มได้ เขาไม่ได้
กลับมาที่นี่หลายปีแล้ว ทุกอย่างที่ปรากฏในสายตาดังคงเหมือน
ในความทรงจำ ร้อน! ช่วงบ่ายที่อุณหภูมิสูงทำให้เหมือนเวลา
ผ่านไปอย่างเชื่องช้า ลมโชยอ่อนๆ ยามงีบได้ตื่นไม่ หากตั้งใจฟัง
จะได้ยินเสียงกรนดังกึกก้องของแผ่นดิน เสียงที่เกิดจากการ
หลับลึก รวากับว่าแผ่นดินไม่ยกตื่นจนกว่าฝนครั้งต่อไปจะตก
ตอนยังเป็นเด็ก ถ้าอากาศเป็นแบบนี้ เขาจะหลับลึกอยู่ได้ร่มเงาไม้
โดยที่เสียงไก่ จักจั่น หมู หรืองูก็ไม่มีทางปลุกเขาได้ แต่พอ

เติบโตขึ้นเขากลับนอนไม่หลับ สิ่งที่ไม่เคยขาดในเรือนจำคือ ความเงียบ ไม่ได้ยินเสียงฝน ไม่ได้ยินเสียงลมหรือกระทั่งเสียง ใโป้ไม่ร่วง เขาเคยบอกกับหมอในเรือนจำว่าที่นี่เงียบเกินไป จะนอนหลับได้อย่างไร เขาอยากจะถามหมอกินยาช่วยได้หรือไม่ แต่ก็ไม่ได้เอ่ยปากถาม กินยาแล้วจะทำให้ได้ยินเสียงฝนหรือเปล่านะ ที่บ้านเกิดเขา เวลาฝนตกกระทบหลังคาสังกะสีจะได้ยินเสียงดังก็ก้องคล้ายเสียงตีกองเคาะฉาบ ได้ยินแบบนั้นเขาถึงจะหลับลง

ในที่สุดก็กลับมาแล้ว อยากจะได้ยินเสียงฝนจริงๆ

ไม่มีเสียงฝน แต่เขาได้ยินเสียงจักรเย็บผ้าครืดคราดๆ

พี่สาวคนโตนั่นเอง

พี่ใหญ่กำลังถักจักรเย็บผ้า ข้างกายมีเสียงทีวีเปิดละคร ช่วงบ่ายไว้ แม่สามีเพิ่งจะตบหน้าลูกสะใภ้ไป มีเสียงโกะซันตอนบ่าย เสียงพัดลมส่าย เสียงประทัดจากหมู่บ้านอันทันต้ามมา เขาไม่ได้นอนติดๆ กันมาหลายวันแล้ว เนื่องจากต้องเปลี่ยนเครื่องอยู่หลายรอบ เขายังตั้งสติได้ไม่เต็มที่ ไม่แน่ใจว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แต่เสียงจักรเย็บผ้านี้ไม่ผิดแน่ เขากลับมายังเมืองผีสิงนี้แล้วจริงๆ

เมืองผีสิงที่รกร้าง แล้วมีผีจริงหรือเปล่า

ผีมากมายตามชนบทเกิดจากการบอกเล่าปากต่อปาก ด้านหน้าของบ้านเรือนแถบนี้มีดงป่าไผ่อยู่ บริเวณนั้นมีผีสาวลอย

วนเวียน ห้ามเข้าใกล้เด็ดขาด ว่ากันว่าผีสาวในป่าไฟเป็นผู้หญิงที่ถูกข่มขืนในยุคที่ญี่ปุ่นปกครองไต้หวัน พอสามีของเธอรู้เข้าก็ไล่เธอออกจากบ้านอีก เธอจึงผูกคอตายที่ป่าไฟ กลายเป็นผีคอยหาเหยื่อหนุ่มๆ แม่เขาเคยบอกว่าการที่สุนัขร้องโหยหวนตอนกลางคืนหรือที่เรียกว่าหมาหอนนั้นแสดงว่ามันเห็นผี เจอแบบนี้ให้รีบหลบอย่าลืมหาเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นจะเจอผี อะไรไม่ควรดูก็อย่าดู หรือถ้าเห็นแล้วก็ห้ามพูด เห็นเมื่อไรให้วิ่งหนี วิ่งไปเรื่อยๆ จนผีตามไม่ทัน พวกเด็กๆ พูดกันว่าที่มีผีเยอะที่สุดก็คือคุน้ำร้อยปีข้างห้องนา มีวิญญาณนางไม้บนต้นหลิวที่ขึ้นตามสองฝั่งของคุน้ำ ห้ามจับต้องใบหลิวเด็ดขาด เพียงแค่สัมผัสโดนใบหลิวก็จะถูกผีสิงจนสอบตกได้ศูนย์คะแนน วิธีเดียวที่จะแก้ได้คือต้องแต่งงานกับผีสาว ผู้คนกล่าวกันว่าผีนางไม้ต้นหลิวส่วนใหญ่จะเป็นสาวโสดอายุมากตายไปแล้วก็ยังอยากจะได้แต่งงาน จึงรอนหนุ่มอัปโซดมาแต่งงานด้วยอยู่บนต้นหลิว ส่วนในคุน้ำก็มีผี สมัยที่ญี่ปุ่นปกครองไต้หวัน มีหญิงสาวสวยถูกทหารญี่ปุ่นขืนใจ จึงจะกระโดดบ่อน้ำตาย แต่มีคนมาช่วยไว้ทัน เธอจึงถูกส่งตัวไปโรงพยาบาล แต่กลับถูกหมอข่มขืน สุดท้ายเลยไปกระโดดน้ำตายที่แม่น้ำจั่วสุ่ย วิญญาณไม่ลอยตามน้ำลงทะเลไป แต่กลับถูกน้ำพัดกลับมาอยู่ที่คุน้ำและอาศัยอยู่ที่นี่ เด็กๆ ยังพูดกันอีกว่าตะไคร่น้ำที่ขึ้นตามคุน้ำคือเลือดสีเขียวที่ไหลออกมาจากร่างของผี กลิ่นเหม็นหืนแต่จะจุมูกคือกลิ่นร่างกายผี ส่วนเห็ดที่ขึ้นอยู่ตามคุน้ำก็ห้ามแตะต้องเด็ดขาด กิน

ไม่ได้ เพราะพวกนั้นคือหัวนมของผีสาว ถ้าไปแตะต้องจะถูกสิง
ทันที หากกินเข้าไปกระเพาะจะกลายเป็นที่สิงสู่ของผี เลือด
จะไหลออกจากลูกตาแล้วตายภายในเจ็ดวัน และถ้าเห็นช่องแดง
ตกอยู่บนพื้นก็ห้ามเก็บโดยเด็ดขาด เพราะในนั้นมีดวงชะตาของ
ผีสาวอยู่ ถ้าเก็บขึ้นมาก็ต้องแต่งงานกับผี

ต่อมาในภายหลัง บ้านของเขาเองก็มีผีสาวเหมือนกัน
ผมแผ่รุ่งรัง ชอบกรี๊ดร้องโหยหวน จมน้ำตายอยู่ที่คูน้ำข้างท้องนา
นั้นแหละ

สมัยที่เขายังเด็ก หมาแก่ที่บ้านเลี้ยงไว้ตาย มีคำพูดที่ว่า
“แมวตายห้อยไว้บนต้นไม้ หมาตายต้องลอยน้ำ” แม่เขาเลยขับ
จักรยานยนต์โดยมีเขาซ้อนท้ายอุ้มร่างหมาแก่เพื่อนำไปโยนทิ้งที่คูน้ำ
เขากลับผีที่คูน้ำมากเลยร้องไห้ไม่หยุด แม่เร่งให้รีบโยนหมาทิ้งใน
คูน้ำ น้ำในคูเป็นน้ำนิ่งและเน่า มีทั้งซากหมูตาย หมาตาย แดงโม
เน่า จักรยานยนต์เก่า ยังมีเฟิงขายหมากที่ไม่ใช่แล้วทั้งเฟิงด้วย
ทั้งหมดนี้ส่งกลิ่นเหม็นคุ้งอยู่ภายใต้แสงแดดที่แผดเผา แผลงวัน
นับล้านตัวบินวนรากับกำลังเดินรำเพื่อฉลองให้กับอาหารบุฟเฟต์
ที่กินได้ไม่อั้น เขาจำซากศพเน่าเฟะของไอ้เหลียงหมาข้างบ้านได้
เขาร้องไห้ไม่ยอมทิ้งหมาแก่ลงไปไหน โดยบอกว่าเขาจะฝังมันและ
ทำป้ายหลุมศพให้ด้วย แม่จึงแย่งหมาแก่แล้วจึงจับมันโยนลงน้ำไป
ทำให้แม่ลงวันแตกฮือ จากนั้นก็บินกลับมารวมตัวกันอย่างไร
ส่งเสียงหึ่งๆ ข้างหูแทนคำขอบคุณที่ยังไม่ทันกินเนื้อเน่าหมาก็มี

เนื้อหาหมดๆ มาเพิ่มอีกแล้ว

เขาจะบอกที่ได้อย่างไรว่าเขามาจากเมืองผีสิงเช่นนี้

เขาจะเล่าถึงชีวิตที่พลิกผันของตัวเองได้อย่างไร พี่สาว
ห้าคน พี่ชายหนึ่งคน พ่อที่ไม่พูดอะไรสักคำ แม่ที่พูดไม่หยุด-
หย่อน เพื่อนบ้านที่ฆ่างู เจ้าเอ๋อทางเก่งชาลิ้นสีแดง คุณ้ำ งาน
แต่งงาน ต้นประดู่ส้ม คฤหาสน์ขาว ฮิปโป สระว่ายน้ำหย่งซึ่ง
ห้องใต้ดิน สวนมะเฟือง วัดเจียงเจียวมา ร้านหนังสือหมิงรื้อ
แท็งก์น้ำสีเงิน

ช่วงที่อยู่ในเรือนจำ เขามักฝันถึงเจ้าเอ๋อและสุสานหมา
ที่อยู่ในสวนหลังบ้านเก่าของที ตอนยังเด็ก ที่เคยเลี้ยงหมาสามตัว
หลังจากที่มันตายก็ฝังไว้ที่สวนหลังบ้าน มีป้ายไม้หน้าหลุม และ
มีรูปตอนที่หมายังมีชีวิต ซึ่งนั่นเป็นวิธีที่เขาอยากทำศพให้หมา
ในสมัยที่เขายังเป็นเด็ก ในที่สุดก็ได้มาเห็นในเยอรมัน เขามัก
ฝันถึงหมาที่คุณ้ำตัวนั้นบ่อยๆ แต่ไม่มีผี เมื่อโตขึ้น เขาไม่เชื่อและ
ไม่กลัวผีอีกแล้ว ผีไม่น่ากลัวหรอก คนต่างหากที่ร้ายกาจที่สุด
คุณ้ำในฝันไม่มีกลิ่นเหม็น แต่มีดอกบัวบานสะพรั่ง ดอกเห็ดขึ้น
เต็มทุ่ง ต้นหลิวและดอกหญ้าสีสวยสดขึ้นท่ามกลางฤดูร้อน
ในฝันนั้น พ่อกำลังวิดน้ำในคูมาทำนา ชายหนุ่มผิวคล้ำตัดกับ
ฟันขาว นั่นคือลักษณะลูกผู้ชายในท้องถิ่นนี้ ชายหนุ่มส่งยิ้มสดใส
ให้กับดวงอาทิตย์ ทำเอาดอกบัวที่กำลังบานขยริบเมื่อได้ยล

น่าเสียดายที่เขาหาที่ไปเสียแล้ว

หากที่ยังอยู่แล้วกระซิบถามข้างหู เขาคงชี้ไปทางตึกแถวนั้น
แล้วตอบว่า “ผมมาจากเมืองฝี่สิง ที่นั่นคือบ้านเกิดของผม วันนี้เป็น
วันสารทจีน ฝี่มากันแล้ว ผมก็กลับมาด้วย”

ได้อ่าน

ซุกไว้ในรอยแตกบนพื้นดิน

น้องสี่โทรศัพท์มาไววาย “ทำยังไงดี ทำยังไงดี แม่หายตัวไปแล้ว”

สุเหม่ยวางสายแล้วล้มตัวนอนกับพื้นอย่างอ่อนล้า ความจริงเธอจะวางหรือไม่วางสายก็ไม่ต่างกัน เธอรู้ว่าน้องสี่ไม่สังเกตด้วยซ้ำว่าเธอวางสายแล้ว ยังคงตะโกนใส่หูโทรศัพท์ต่อไป “แม่หายตัวไปแล้ว แม่หายตัวไปแล้ว”

ฤดูร้อนที่ร้อนอย่างร้ายกาจ ไม่มีทั้งเมฆและฝน บวกกับแสงแดดที่สาดส่องแผดเผาสถานที่เล็กๆ แห่งนี้อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ทำให้ร้อนเจียนตาย แต่ต้องทนไม่เปิดเครื่องปรับอากาศ เพราะเดือนนี้ไม่ค่อยมีงาน จำต้องบังคับตัวเองให้ประหยัดไฟ พื้นหินขัดนี้มีความเย็นอยู่บ้าง เธอจึงนอนแนบตัวลงไปบนพื้นหินขัดเพื่อคลายความร้อน เมื่อหลายปีก่อนเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในตอนกลางของเกาะไต้หวัน ทำให้พื้นแตกเป็นรอยร้าว เธอตัดสินใจไม่ซ่อม เพราะบ้านเก่าแล้ว อะไรๆ ก็จำต้องพังอยู่แล้ว ผ่นกำแพงหลุดล่อนขึ้นรา หนูวิ่งกันยั่วเย้า ท่อน้ำก็อุดตัน หลังคา

ลังกะสีที่ขึ้นสามถูกไต้ฝุ่นพัดปลิวไปหลายครั้งแล้ว เธอยังจำบ้านหลังนี้สมัยใหม่เอี่ยมได้อยู่เลย ด้านนอกปูด้วยกระเบื้องสีครีมผนังภายในทาสีขาวเหมือนหิมะ พื้นหินขัดลงแว็กซ์สะอาดเงาวับ พื้นดูเหมือนปูด้วยหินก้อนเล็กๆ หลายก้อนที่น่าจะเจ็บเท้า แต่เมื่อเหยียบแล้วกลับเรียบเนียนลื่นเหมือนกระดานลื่น

เธอพลิกตัวนอนคว่ำลงไปบนพื้นที่เย็นเยียบนั้น แบนหน้าไถลรื้อราวของพื้นแล้วจึงมองเข้าไป พลังคิดว่าวันนี้คือวันสารทจีนที่ประตูนรกเปิด บางที่อาจจะมองเห็นนรกก็เป็นได้ รื้อราวที่ราวกับมีชีวิตนี้อยู่ข้างจักรเย็บผ้าของเธอ ทุกครั้งที่เธอก้มลงมอง รอยแตกล้นดูเหมือนจะใหญ่ขึ้นเล็กน้อย เธอตั้งใจมองดูมันบ่อยครั้ง หวังให้รื้อราวนี้ใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อสักวันหนึ่งเธออาจจะแทรกตัวลงไปอยู่ในรอยแตกล้นได้โดยไม่มีใครหาเธอเจอ เธอจำแผ่นดินไหวครั้งนั้นได้ มันเป็นเวลากลางวันที่จู่ๆ แผ่นดินก็สั่นสะเทือน สามมิไม่ได้สนใจเธอเลยแม้แต่หน่อย เขารีบวิ่งอย่างรวดเร็วหนีไปยังสวนหลังบ้านคว้าเอาระถางกล้วยไม้สองสามกระถางเข้ามาเก็บในบ้าน ส่วนตัวเธอไม่ได้ลุกไปไหน ยังคงนั่งเย็บผ้าด้วยจักรต่อไป เสื้อลื้อตนี้ต้องส่งวันพรุ่งนี้ ถึงแผ่นดินจะไหว กำแพงจะพังทลาย เธอก็ไม่สนใจ ขอเพียงไฟอย่าดับก็แล้วกัน เพราะหากไฟดับ จักรเย็บผ้าไม่ทำงาน ก็ไม่มีของจะส่ง แล้วก็ไม่มีเงินเดือน บิลต่างๆ ของเดือนนี้ยังไม่ได้จ่ายเลยด้วย ในตอนนั้นเธอได้แต่หวังให้สามิเธอทอดกระถางกล้วยไม้แล้ววิ่งไปเรื่อยๆ

วิ่งหายไปจากเมืองเล็กๆนี้ ไม่ต้องกลับมาอีกเลย

สมัยสาว ๆ เธอเคยอยากให้ตัวเองเป็นเช่นดอกกล้วยไม้ แต่เมื่อเกิดแผ่นดินไหวครั้งนั้น เธอกลับเศร้าใจแทนดอกกล้วยไม้

ตึกหลังนี้เก่าแก่แค่ไหนแล้วนะ ปีที่น้องชายคนเล็กเกิดในที่สุดครอบครัวของเธอก็ได้ย้ายออกจากชั้นเหอเยวี่ยน มาอยู่หนึ่งในตึกแถวใหม่แถบนี้ คูหาที่หันบจากซ้ายมือ ในเวลานั้นตึกแถวสิบคูหานี้เป็นโครงการก่อสร้างอาคารของท้องถิ่นเพื่ออนาคต ด้านหลังเป็นบ่อปลา ด้านหน้าเป็นท้องนา ผู้รับเหมาก่อสร้างบอกว่าฮวงจี้ดีมาก ลักษณะแบบนี้เรียกว่าถ้ำมังกร เหมาะแก่การอยู่อาศัย ทำให้ที่ดินเจริญ ครอบครัวดี เทพปกป้อง เงินทองไหลมาเทมา ผู้อาศัยอยู่ที่นี่จะเจริญรุ่งเรืองไปพร้อมกับสถานที่จากชนบทเล็กๆ จะกลายเป็นอำเภอใหญ่ จากอำเภอใหญ่จะกลายเป็นเมือง หุ่นข้าวท้องนาจะกลายเป็นอาคารสูงประดับไฟระยิบระยับ ในเวลานั้นพ่อเธอขับรถบรรทุกโทรม ๆ รับส่งสินค้าไม่ว่าจะเป็นแตงโม ต้นกล้า กระถางต้นไม้ อะไรก็รับหมด มีช่วงหนึ่งทำงานรับส่งหมากและใบพลูอยู่บ่อย ๆ พ่อพบว่าหมากเป็นที่ต้องการของตลาดมาก ธุรกิจเกี่ยวกับการขายหมากเจริญเติบโตมากขึ้น ชายหนุ่มทุกคนไม่ว่าในหมู่บ้านหรือในอำเภอต่างก็เคี้ยวหมากจนปากแดงทั้งนั้น พ่อเลยพลอยกินหมากกับเขาด้วย ใบพลูห่อหมาก ปากแดงราวเลือดสด เคี้ยวไปเคี้ยวมาก็เกิดเป็นแผนธุรกิจ สถานที่เล็กๆแห่งนี้ปลูกใบพลูก็จริง แต่คุณภาพและรสชาติ

เทียบไม่ได้กับใบพลูที่ปลูกทางภาคตะวันออกของไต้หวัน ซึ่งใบจะบางกว่า รสชาติอ่อนกว่า ทว่าที่นี่ผลิตใบพลูได้ปริมาณคงที่และมีราคาต่ำกว่า ร้านขายหมากทั้งหมดในภาคกลางของไต้หวันจึงใช้ใบพลูจากที่นี่เป็นหลัก พ่อไปคุยและร่วมมือกับชาวสวนหมากเป็นตัวกลางเปิดตลาดขายส่งหมาก ชาวสวนใกล้เคียงเก็บเกี่ยวใบพลูได้ก็นำมาขายให้พ่อ พ่อมีหน้าที่ขับรถไปขายให้กับร้านขายหมาก ร้านต่างๆ และได้กำไรจากส่วนต่างเหล่านั้น ไม่ถึงปีก็จ่ายค่าหอมของลูกสาวทั้งห้าคนได้ตรงเวลา มือค้ำมีข้าวสวยกินมีเนื้อหมู และยังให้กำเนิดลูกชายคนแรกตอนหัวปี ท้ายปีให้กำเนิดลูกชายคนที่สอง เมื่อมีลูกๆ ทั้งหมดเจ็ดคนจึงอาศัยอยู่ในชั้นเหอเยี่ยนที่เล็กและคับแคบไม่ได้อีกต่อไป พ่อรวบรวมเงินก้อนแรกแล้วจึงบอกลาย่า ชื่อตึกแถวหนึ่งคูหาในแถบนี้

ในวันเข้าบ้านใหม่นั้น สูเหม่ย พี่สาวคนโต อุ่มน้องชายคนเล็กเดินเข้าบ้านใหม่ ท่าที่จำความได้ นั่นคือวันแรกที่เธอยิ้มออกในที่สุดแม่ก็คลอดลูกชายตั้งสองคน ต่อไปนี้ไม่ต้องเจอหน้าอำมาทุกวันแล้ว เป็นครั้งแรกที่สูเหม่ยเข้ามาในบ้านที่สูงมากกว่าหนึ่งชั้น มีบันไดขึ้นไปชั้นบนด้วย แถมยังมีตั้งสามชั้นแะ สวรรค์! เธอมีห้องส่วนตัวแล้ว คืนแรกน้องชายคนโตนอนกับพ่อแม่ สูเหม่ยที่เป็นพี่คนโตกับสูสี่รับผิดชอบดูแลน้องคนเล็ก เธอมีความสุขจนนอนไม่หลับ จึงแอบลงจากเตียงอุ่มน้องเล็กพาเดินดมกลิ่นสีไหมบนกำแพง ขึ้นๆลงๆบันได กลิ้งไปกลิ้งมาบนพื้นหินขัด ลูบๆคลำๆ

โทรศัพท์เครื่องแรกของบ้าน ยกหูโทรศัพท์จะได้ยินเสียงตุ๊ด ยก
 แบนหูให้น้องเล็กฟัง พอเขาได้ยินเสียงตุ๊ดก็หัวเราะออกมา ห้องน้ำ
 ที่บ้านใหม่เป็นแบบชักโครก การนั่งฉี่นี่สบายจริง ๆ ห้องน้ำที่
 ชั้นเหอเยี่ยนสร้างอยู่นอกตัวบ้าน เป็นลั้วมหลุมเหม็นคลุ้ง ถ้า
 ตกตึกปวดท้องออกไปเข้าลั้วมมักจะเจออยู่หน้าประตูห้องลั้วม
 ภายใต้แสงจันทร์อยู่บ่อย ๆ ความจริงงูไม่กลัว ที่น่ากลัวที่สุด
 ก็คือผีสาวในห้องลั้วมที่ทุกคนพูดถึง บ้านใหม่นี้ห้องน้ำมีกลอน
 ล็อกได้ แคกดน้ำ สิ่งปฏิญูลทุกอย่างก็หายไปในพริบตา หอมไป
 หหมดทุกอย่าง ไม่มีผี ไม่มีงู น้องเล็กร้องไห้กลางดึก พี่สาวสองคน
 ก็สาละวนซนงม ในตอนนั้นพวกเธอไม่รู้วิธีซนงม รู้เพียงว่านี่คือ
 นมผงเกรดดีเลิศจากญี่ปุ่นที่ร้านขายยาแนะนำ พวกเธอคิดว่ายัง
 เข้มข้นยิ่งดีและมีโภชนาการสูง จึงใส่น้ำน้อย ๆ ใส่นมหลายช้อน
 หน่อย หลังจากน้องเล็กดูตัวอย่างรวดเร็ว สุดท้ายก็อาเจียนออกมา
 จนหมด สุกเหมยกับสุลีเห็นแล้วขำมาก สองพี่น้องไม่เคยอย่างกราย
 ออกจากสถานที่เล็ก ๆ แห่งนี้จึงไม่เคยเห็นน้ำตกมาก่อน แต่นม
 ที่น้องเล็กอาเจียนคือน้ำตกที่ดังมากที่สุดเท่าที่เคยเห็นในสมัยเด็ก
 ของพวกเธอ

จู่ ๆ ก็คิดถึงน้องเล็ก น้องเล็กสบายดีไหมนะ ทุกครั้งที่
 คิดถึงน้องเล็ก เธอจะอยากสูบกัญชามาก ๆ

วันนี้เป็นวันที่ประตุนรกเปิด เธอมองไม่เห็นเหล่าปีศาจที่
 กำลังรื่นเริง มีเพียงน้องสี่ที่โทรศัพท์มาโวยวายเหมือนผีบ้า ถือว่า

เข้าบรรยากาศอยู่เหมือนกัน เธอทอดสายตามองไปยังโต๊ะที่เต็มไปด้วยของเซ่นไหว้ วันนี้ทั้งวันยังไม่มီးอะไรตกถึงท้องเลย เซ่นไหว้ดวงวิญญาณแปลกหน้าด้วยของมากมาย แต่เธอเองกลับกลายเป็นผีผู้หิวโหย ฐปหมุดดอกไปแล้ว ผีพเนจรเร่ร่อนที่ผ่านมาทั้งหลายคงอึดกันหมดแล้ว คิดเช่นนั้นแล้วเธอก็ค่อยๆ ลุกขึ้นจากพื้น เกะขนมอบกรอบกล่องหนึ่งมาใส่ปากเคี้ยว ขนมนี้อาจไม่อร่อยเอาเสียเลย เธอไม่เข้าใจจริงๆ ขนมหกนี้แห้งเหมือนดินที่โดนแสงแดดแผดเผา รสหวานก็หวานจนจะเป็นเบาหวาน ส่วนรสเค็มก็เค็มมากจนต้องล้างไต ทำไมถึงได้รับความนิยมนักหนา แน่หนอว่าเธอไม่ได้เป็นคนซื้อ สามี่ของเธอซื้อมาจากซูเปอร์มาร์เก็ตในอำเภอติดกัน เธอสงสัยแล้วว่าจะซื้ออะไรก็ได้ ยกเว้นขนมยี่ห้อนี้ แต่สามี่กลับซื้อมาหลายกล่อง เธอรู้ว่าสามี่เจตนา ขนมนี้น่าเหมือนกินอิฐ ทำไมทุกคนถึงได้ชอบกินก้อนอิฐนั้นกะ เธอขมมาเรียงซ้อนกันขึ้นเป็นชั้นๆ เรียงซ้อนกันจนกลายเป็นคฤหาสน์ขาวคฤหาสน์หรรษาแห่งเดียวในสถานที่นี้

รสชาติห่วยแตกสิ้นดี แต่เธอก็ยังฝืนใจกินจนหมด ห้ามลิ้นเลียอาหารโดยเด็ดขาด สำหรับเธอการเคี้ยวไม่ใช่เพื่อความเพลิดเพลิน แต่เป็นเหมือนของร้อนที่ต้องรีบกิน ต่อให้รสชาติแย่มากก็ต้องกลืนลงคอ ถึงอาหารจะหมดอายุไปนานมากแล้วก็ต้องกิน เด็กๆ ตั้งแต่ปีใหม่ขึ้นร่างนั้นหรือ ก็แค่ตัดส่วนที่มีราออกก็กินได้แล้ว เธอจำความทรมานจากการอดอยากได้อย่างแม่นยำ

เธอจึงกลัวมาทั้งชีวิต

สมัยเด็กตอนที่อยู่ชั้นเหอเยวี่ยน แม่เป็นสะใภ้ใหญ่ รับผิดชอบทำอาหารสามมื้อให้อามา ถูกอาม่าบ่นว่าไม่ร่อยอยู่เป็นประจำ มีครั้งหนึ่งที่อาม่าเสียดน้ำแกงร้อนๆ ใส่แม่ บอกจะเอาอาหารที่แม่ทำทิ้งโตะไปให้หมูกิน ดูซิว่าหมูจะยอมกินไหม พอแม่เดินถือน้ำแกงกลับมาได้ยินเสียงลูกๆ ร้องหิวจึงเสียดน้ำแกงทิ้งม้อใส่พวกเธอ ในตอนนั้นเธอไม่รู้ลึกถึงความร้อนของน้ำแกงเลยสักนิด รู้แต่เพียงว่ามันน่าจะเสียตายนะ แกงหม้อนั้นทำให้พวกเราพี่น้องอ้อมท้องได้ เธอจึงเลียนน้ำแกงที่อยู่ตามร่างกายและเทบอຍากจะนอนลงไปเลียนน้ำแกงที่หกเรียราดอยู่ตามพื้น เธอจำได้ว่าปีนั้นแม่เพิ่งคลอดน้องสี่ซึ่งก็เป็นผู้หญิงอีกแล้ว พี่น้องแต่ละคนของพ่อมีลูกคนแรกเป็นผู้ชายกันทั้งนั้น แต่ครอบครัวเธอกลับมีลูกสาวติดกันถึงสี่คน ตอนนั้นพ่อแทบจะไม่มีเงินเลย ทำการค้าอะไรก็ล้มเหลว อาหารการกินข้างแค้น แค้น ไม่มีข้าวสาร ไม่มีเนื้อ อาม่าเลี้ยงหมาดาอยู่ตัวหนึ่ง น้องรองรับผิดชอบดูแล บางครั้งอาม่าก็เพิ่มอาหารให้มันด้วย อาหารม้อค่าในงานข้าวหมายังมากกว่าอาหารบนโตะกินข้าวของพวกเธอเสียอีก ต่อมาอาม่าฆ่าหมาดาตัวนั้นนำไปมัดกับกระเทียมแล้วตุนในหม้อใหญ่ ลูกชายของบรรดาพี่น้องของพ่อถูกเรียกไปร่วมโตะ มีเพียงครอบครัวเธอที่ถูกสั่งห้ามและให้อยู่แต่ในห้อง พวกเธอสามสี่คนได้แต่นั่งดมกลิ่นเนื้อหอมๆ โขยเข้ามาพลางร้องไห้ ซึ่งไม่รู้ว่าเพราะความหิวหรือเพราะ

เห็นกับตาว่าอาม่าใช้ก้อนอิฐทุบหัวหมาดำ แล้วจึงจับมันโยนเข้าไปในน้ำที่เดือดปุดๆ ส่วนก้อนอิฐนั้นถูกทิ้งอย่างไม่มีติดอยู่ที่หน้าศาลเจ้า จากนั้นทุกครั้งที่เธอเห็นก้อนอิฐก็จะได้ยินเสียงร้องโหยหวนของหมา

เธอเป็นลูกสาวคนเดียวในบ้านที่รับสืบทอดการทำพิธีเช่นไหว้จากมารดา ตั้งแต่เล็ก เธอจะต้องตามแม่ไปไหว้หรือทำพิธีบูชาในเทศกาลต่างๆ เธอจึงคุ้นเคยกับการทำพิธีเช่นไหว้ในเทศกาลสารทจีนด้วย เช่น โต๊ะพับชนิดกลมตัวใหญ่ใช้วางหมูเห็ดเปิดไก่ของแห้งและเบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปล้วนต้องมีอยู่บนโต๊ะตัวนั้น และโต๊ะต้องวางหันหน้าออกไว้หน้าบ้าน หน้าโต๊ะต้องมีอ่างล้างหน้าใส่น้ำสะอาดพร้อมผ้าขนหนูผืนเล็กเพื่อให้วิญญาณที่ผ่านมาล้างมือล้างไม้ให้สะอาดก่อนรับประทานอาหารที่จัดเตรียมไว้ ส่วนอาหารนั้นต้องใช้ธูปสามดอกปักไว้บนอาหารแต่ละจาน ปีไหนข้าวยากหมากแพงอาหารไหว้ยังต้องพรั่งพร้อม ต้องเผากะดาศเงินกระดาศทองขอให้ดวงวิญญาณที่ผ่านไปมามีให้มารบกวณ เดือนเจ็ด (ตามจันทรคติ) ทั้งเดือนห้ามเปลี่ยนแปลงใดๆ ไม่ว่าย้ายบ้านหรือเดินทางไกล มีอยู่ครั้งหนึ่ง ช่วงเดือนเจ็ดเธออยากจะเปลี่ยนงาน ย้ายจากโรงงานเย็บผ้าแห่งเดิมไปยังอีกแห่งหนึ่งที่ให้ทั้งเงินเดือนและมีสิ่งแวดล้อมดีกว่า แต่แม่ห้ามไม่ให้เธอเปลี่ยนงาน แม่บอกว่าหากใครเปลี่ยนงานในเดือนปโลยผี ชีวิตนี้จะพังพินาศ ต้องแต่งงานกับคนผิด ชีวิตคู่พัง เธอเชื่อฟังแม่เลยไม่ย้ายงานและได้พบกับเลี้ยวเกา

เข้านี้เธอตื่นมาตอนตีสี่เพราะอากาศร้อน เครื่องปรับอากาศเก่าๆ นั้นเปิดแค่สองชั่วโมงก็แน่นิ่งไป ทั้งเคาะทั้งทุบก็แล้วยังไม่เกิดผล เธอคิดว่าอาจจะต้องรอน้อยครั้งวันถึงเปิดได้อีกครั้ง เธอจึงคิดว่าลุกขึ้นมาเช็ดไก่อดีกว่า หลังบ้านเธอเลี้ยงไก่อยู่หลายตัว เมื่อวานเลือกไว้แล้วว่าวันนี้จะฆ่าไก่ตัวผู้ จึงจับมันผูกเท้า เหมือนเป็นการบอกล่วงหน้าว่าจะต้องตาย ไก่ตัวนั้นมีขนเงวับ นิสัยดุร้าย ชอบส่งเสียงดัง มักบินข้ามกำแพงไปทะเลาะกับหมาข้างบ้านบ่อยๆ จนเพื่อนบ้านต่างพากันบ่นอุบ หน้าซำทุกวันตอนเช้ายังไก่อ่คอขึ้นดั่งสนั่นลั่นหมู่บ้าน จับไปทำเครื่องเช่นไหว้ผีก็ตีเหมือนกัน เพื่อนบ้านจะได้อยู่อย่างสงบเสียที ไก่ตัวนั้นคงรู้ว่าถูกเลือกแล้ว จึงดิ้นรนสู้เต็มกำลัง จิกแขนทั้งสองข้างของเธอ และร้องอย่างน่าเวทนา เธอใช้เชือกมัดขาไก่ออย่างแน่นหนา ไก่ตัวอื่นถอยห่างราวกับจะหลีกหนีไปให้ไกลจากความตาย เธอเรียนรู้วิธีเช็ดไก่มาจากแม่อีกนั่นแหละ แม่บอกว่าต้องจับคอไก่ให้แน่นแล้วใช้มีดบาดทีเดียว จากนั้นใช้ภาชนะที่ใส่ข้าวเอาไว้รองเลือดไก่เพื่อเก็บไว้ทำข้าวเหนียวเลือดไก่ จากนั้นถอนขน ลวก และดึงขนไก่ด้วยแหนบอย่างระมัดระวัง เพื่อนๆ ของเธอ มักบอกว่าเธอโง่ แต่ใช้มือได้อย่างคล่องแคล่ว สมองคงอกผิดที่ไปอยู่ที่มือ ดังนั้นไม่ว่าจะเย็บ ปัก ถัก ร้อย ปะ ตัด ตัด ต่อ เธอทำได้ดีหมด อย่างถอนขนไก่ก็ทำได้อย่างรวดเร็วและประณีต ไก่ของเธอมีผิวเนียนสวยกว่าไก่ที่ขายตามตลาดเสียอีก ทว่าไม่มีมือ

ที่คล่องแคล่วแล้วมีประโยชน์อะไร เธอรู้ว่าตัวเธอนั้นเป็นแค่คนแก่ที่ล้าสมัยคนหนึ่งเท่านั้น เธอลาออกจากโรงเรียนตอนอายุ 15 ปีเพื่อไปทำงานในโรงงานทอผ้าที่ซาอู เมืองไถจง ตอนนั้นในวัย 60 ปี มือทั้งสองมีแต่ความหยาบกร้าน เธอรับงานจากโรงงานมาทำที่บ้าน เย็บเสื้อผ้าที่จะส่งออกไปยังยุโรปร้อยตัว แต่ก็ยังซื้อชุดใหม่ไม่ได้สักตัว เธอมักจะจินตนาการถึงคนยุโรปสวมใส่เสื้อผ้าที่เธอเย็บว่ากำลังทำอะไรกันอยู่บ้าง นั่งจิบกาแฟริมถนนหรือเปล้า หรือใส่ไปนั่งเรือยอร์ชตล่องแม่น้ำ หรือว่าสูบบุหรี่ หรือไม่ก็ถือกระเป๋าแบรนด์เนมไปช้อปปิ้ง เทียวพักผ่อน น้องเล็กเคยบอกว่าไม่ใช่แบบนั้น คนยุโรปก็เหมือนกับเธอ พวกเขาต้องทำงานหนักเหมือนกัน แต่เธอที่ไม่เคยไปที่นั่นก็ยากที่จะเชื่อ เพราะอย่างน้อยพวกเขาก็มีเงินซื้อเสื้อผ้าที่เธอเย็บ ซึ่งเธอทำแบบนั้นไม่ได้

เธอตื่นตีสี่ ลูกขึ้นมาล้างหน้าโดยใช้สบู่เมื่อ 30 ปีที่แล้ว เมื่อไม่นานนี้เธอทำความสะอาดชั้นดาดฟ้าแล้วเจอสบู่เก่าพวกนี้หลายกล่อง ข้อความด้านนอกกล่องลบเลือนไปหมดแล้ว แต่พอลองนำสบู่ก้อนสีม่วงแดงนี้ไปถูกับน้ำแล้วก็ยังมียอ กลิ่นฉุนฟุ้งเตะจมูก ปีนั่นสามีบอกจะลงทุนซื้อโรงงานทำสบู่ และนำเงินออมทั้งหมดของครอบครัวไปลงทุน เพียงแค่นี้ก็วันหลังจากนั้นก็ได้รับโทรศัพท์ว่าโรงงานหยุดผลิตแล้ว ธุรกิจกลายเป็นเพียงแค่ความฝันสิ่งที่ได้กลับมาคือเพียงสบู่กลิ่นแรงไม่กี่กล่อง เธอเกลียดสบู่พวกนั้นแต่ก็โยนทิ้งไม่ได้ มันยังใช้ได้อยู่ เอามาอาบน้ำ ชักเสื้อผ้าอาบน้ำ

ให้หมา ล้างพื้น จนทำให้ทั้งบ้านมีแต่กลิ่นหอมฉุนฟุ้งกระจาย
หลายปีต่อมา มีอยู่ครั้งหนึ่งเธอไปซื้อผักที่ซูเปอร์มาร์เก็ต พบว่าสุนัข
เหล่านี้ยังมีวงขายเต็มชั้น ไม่ได้หยุดผลิตแต่อย่างใด เธอกลับบ้าน
มาเคঁถามสามี ปรากฏว่าเรื่องลงทุนซื้อโรงงานทำสบู่ก็แค่จัดจาก
เพื่อเอาเงินไปชำระหนี้พนัน ไม่มีการลงทุนอะไรทั้งนั้น สามีเจตนา
ซื้อสบู่ไม่กี่กล่องนั้นมาบังหน้า เธอยังจำสีหน้าตอนที่เคঁถามสามีได้
สีหน้าของเขาแบบที่แปลได้ว่า “ใครจะไปคิดว่าแต่งเรื่องแบบนี้เธอ
จะเชื่อ” คืนนั้นเธอจับสบู่ยี่ห้อไส้ม้อดัมซูปให้สามีกิน ถึงแม้
สีน้ำซูปจะแปลกประหลาด แต่สามีเธอก็ดื่มมันจนหมดอย่าง
ไม่สะทกสะท้าน ไม่เจ็บ ไม่ตาย มีเพียงอาการสะอึกเท่านั้น

สามีของเธอนั่นฆ่าไม่ตาย สู้หม่ยรู้ดีที่สุดว่ามันไม่มีประโยชน์
สามีเธอไม่ตายง่าย ๆ สิ่งที่ทำให้เธอยังอยากมีชีวิตอยู่ต่อไปก็คือ
การได้เห็นสามีตายด้วยตาตัวเอง

สำหรับผม หยั่งจิ้งคือหมู่บ้านผีสิง
ผมอยากหลบหนีจากที่นี่มาตลอดชีวิต
แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่อาจหลุดพ้นจากสถานที่เล็กๆ แห่งนี้ได้เลย

วันนี้ทุกอย่างดูเหมือนปกติ
แต่ถ้ามองให้ดีจะเห็นว่าตามถนนมีรอยเลือด
บนท้องฟ้ามีค้างคาว ในท้องนามีซากฮิปโปตาย
ทุกอย่างคือลางร้าย ผู้คนทั้งหลายกลายเป็นบ้า!

เจินเทียนหง คือชายหนุ่มที่เกิดในหมู่บ้านหยั่งจิ้ง
เขาพยายามหนีไปไกลถึงเบอร์ลินเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่
แต่กลับทำผิดพลาดครั้งใหญ่จนต้องกลับมาบ้านเกิดในวันสารทจีน
วันที่ประตูนรกเปิดต้อนรับเหล่าภูตผี

การกลับมาครั้งนี้ทำให้เขาต้องเผชิญกับเหล่าภูตผีในอดีตอีกครั้ง
บาดแผลที่สะเทือนใจ เรื่องน่าอับอายของตระกูล
และความลับของหมู่บ้านกำลังจะถูกเปิดเผยทีละน้อย

สถานที่เล็กๆ แห่งนี้กลายเป็นหมู่บ้านผีสิงได้อย่างไร...

พบกับหนังสือที่ชนะรางวัล Golden Tripod Award
และ Taiwan Literature Award (Grand Prize)
ซึ่งขายลิขสิทธิ์แล้วกว่า 8 ประเทศ

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7006-5

9 786161 870065

Illustration: Pong Songsai

Trigger warning ⚠

- 18+
- การทารุณกรรม
- การฆ่าตัวตาย